

6. Википедія. Свободная энциклопедия. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Киберпространство>.
7. И. И. Завадский. «Информационная война — что это такое? // Защита информации. «Конфидент». № 4, 1996 г.
8. Г. Г. Почепцов. Информационные войны: Тенденции и пути развития. / Библиотека "Пси-фактора". [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://psyfactor.org/psyops/infowar7.htm>.
9. С. Березін. Различия между информационными и психологическими войнами. / Библиотека "Пси-фактора". [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://psyfactor.org/opsywar3.htm>.
10. Д. С. Черешкин, Г. Л. Смолян, В. Н. Цыгичко. Реалии информационной войны. // Защита информации. «Конфидент». №4, 1996.
11. Г. Г. Почепцов. Подготовка специалистов в сфере информационных войн на постсоветском пространстве. / Библиотека "Пси-фактора". [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://psyfactor.org/psyops/infowar20.htm>.

СОЛНЦЕВА ХРИСТИНА ВОЛОДИМИРІВНА

*кандидат юридичних наук, асистент
кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ З ГРОМАДСЬКИМИ ОБ'ЄДНАННЯМИ
ТА МІЖНАРОДНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ**

Створення умов для подальшого розвитку України, забезпечення її конкурентоспроможності, гарантування прав та свобод людини і громадянина, зміцнення міжнародних позицій та авторитету країни у сучасному світі значною мірою залежить від ефективного функціонування державних структур сектору безпеки: Збройних Сил України, національної Гвардії, внутрішніх військ, органів й підрозділів МВС України, державної прикордонної служби України, інших правоохоронних органів, розвідувальних та контррозвідувальних служб, сил охорони кордонів та цивільного захисту.

Зовнішні виклики щодо територіальної цілісності держави, зміна соціально-політичної ситуації у країні, розвиток процесів демократизації в суспільстві, у тому числі і в органах внутрішніх справ, актуалізували проблему соціальної взаємодії. Як у цілому в країні, так і в органах внутрішніх справ громадські організації є однією з форм прояву демократизації.

Головними цілями взаємодії органів внутрішніх справ з громадськими формуваннями є:

- створення ефективних механізмів взаємодії з громадськими формуваннями, які забезпечують успішне виконання покладених на органи внутрішніх справ і внутрішні війська завдань;
- проведення в органах внутрішніх справ узгодженої політики в галузі формування у населення об'єктивної оцінки діяльності МВС України і створення позитивного образу співробітника органів внутрішніх справ, військовослужбовця внутрішніх справ;
- поширення достовірної інформації про діяльність органів внутрішніх справ і внутрішніх військ, роз'яснення державної політики у сфері внутрішніх справ;
- підвищення рівня взаємної довіри і партнерства між населенням та органами внутрішніх справ і внутрішніми військами тощо.

Сьогодні існують ефективні форми спільної діяльності органів внутрішніх справ та громадян щодо охорони правопорядку:

- добровільні та козачі дружини,
- волонтерська діяльність,
- добровільні загони самооборони,
- оперативні загони і загони сприяння міліції, у тому числі й молодіжні.

Саме 01.04.2015 набув чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо волонтерської діяльності» від 05.03.2015, у якому з'явилося доповнення щодо надання волонтерської допомоги Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, правоохоронним органам, органам державної влади під час дії особливого періоду, правових режимів надзвичайного чи воєнного стану, проведення антитерористичної операції. Це є лише часткове регулювання відносин, пов'язаних з унормуванням діяльності громадських організацій та об'єднань волонтерського руху в Україні та координації спільних дій між ними та органами МВС та іншими силовими структурами. Однак і таке позитивне просування вперед потребує удосконалення на рівні прийняття підзаконних адміністративно-правових актів, які б чітко окреслювали обов'язки та функції сторін під час їхньої співпраці.

Різноманітних добровільних формувань у країні налічується понад 40 тис., і у них задіяні 450 тис. осіб – це серйозна сила, завдяки якій щорічно тільки виявляються сотні тисяч адміністративних правопорушень.

За останній рік у нашій країні накопичено досвід взаємодії органів внутрішніх справ, внутрішніх військ і громадськості. Проте проблеми не зникають. Першочергово потребують вирішення: взаємодія ОВС і різних політичних утворень із забезпечення громадського порядку, інформаційне забезпечення тощо.

Існуюча нормативно-правова база, що регламентує можливість участі громадян стосовно надання сприяння правоохоронним органам у забезпеченні правопорядку, на жаль потребує вдосконалення.

Правову основу сьогодення у сфері національної безпеки України становлять Конституція, Стратегія національної безпеки України «Україна у світі, що змінюється», затверджена Указом Президента України від 12 лютого 2007 року № 105 (в редакції Указу Президента України від 8 червня 2012 року № 389/2012), Воєнна доктрина України, затверджена Указом Президента України від 15 червня 2004 року № 648 (в редакції Указу Президента України від 8 червня 2012 року № 390/2012), закони України («Про основи національної безпеки України» із змінами, «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» із змінами, «Про оборону України» із змінами тощо), міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також видані на виконання законів інші нормативно-правові акти.

Тривалий процес реформи сектору безпеки, трансформації окремих його структур, критичне зниження компетенції керівництва органів сектору безпеки, як показав час, не призвели до чіткої української безпекової стратегії. Не дивлячись на сучасні суперечливі процеси задля адміністративно-правового регулювання взаємодії органів внутрішніх справ з громадськими об'єднаннями та міжнародними організаціями постає завдання приведення норм чинного законодавства у відповідність до сучасних європейських і світових стандартів.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ : /підручник [авт. кол. : Битяк Ю.П., Богущий В.В., Коваленко Л.П. та ін.]; за заг. ред. В. Я. Настюка. – Х. : Право, 2013. – 472 с. – ISBN 978-966-458-554-2.

2. Ліпкан В. А. Національна безпека України [Електронний ресурс] : підручник / В.А. Ліпкан. – Режим доступу : http://pidruchniki.ws/12461220/politologiya/meta_zavdannya_funktsiyi_sistemi_zabezpechennya_natsionalnoyi_bezpeki_ukrayini.

3. Про Стратегію національної безпеки України [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 12 лютого 2007 р. № 105/2007. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/105/2007>.

4. Кузьменко А. Проблеми відповідності стратегії та системи забезпечення безпеки України національним потребам [Електронний ресурс] / А. Кузьменко. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2432>.